

Зайнятий, зайнятий, зайнятий, — почувся скрипливий голос.
У приємний сон Делайли прокралася якась пустопорожня пісенька, висмикуючи її з блаженного ретриту.

— Що за чортівня? — пробурмотіла Делайла, всідаючись на зібганій фланелевій постелі і мружачись від сонця, що пробивалося крізь шпарини опущених жалюзі.

— Ти сповнюєш мене запалом, — скрипів голос далі.

Делайла жбурнула подушку у стіну, яка відділяла її квартиру від сусідської. Подушка втрапила в постер у рамці, що зображав безтурботну пляжну сцену. Там був краєвид, який вона воліла б мати перед своїми очима в цю хвилину.

Однак зараз Делайла споглядала не океан, а звалище та задню глуху стіну цілодобового

бістро, в якому працювала. І безтурботності вона теж не відчувала.

Її нудотна сусідка Мері наспівувала:

— Я рада, що з тебе почався мій день!

— Та хто ж співає про будильник? — гаркнула Делайла, застогнавши. Мері сама складала ці дурні пісеньки й уранці завжди співала про будильник. Хіба будильники самі собою не халепа?

До речі, щодо часу.

— Що? — вона стрімголов вилетіла з ліжка. Хапаючи маленький цифровий годинник на батарейках, Делайла довго вдивлялась у циферблат, на якому світилося 6:25.

— І яка з тебе користь? — вигукнула Делайла, кинувши годинник у світло-синю стьобану ковдру.

Вона патологічно ненавиділа будильники. То був відгомін десятимісячного перебування

в останньому сиротинці п'ять років тому, але життя змушувало користуватися ними, і Делайла ніяк не могла із цим змиритися. Проте відсьогодні дещо вона ненавидітиме більше за будильники — будильники, які не дзвонять.

У цю ж мить задзеленчав телефон. Вона взяла слухавку і, перекикуючи гул голосів, сказала:

— Я в курсі, Нейте. Я проспала. Прийду за півгодини.

— Я вже покликав Ріан на заміну. Можеш заступити в її зміну о другій.

Делайла зітхнула. Вона ненавиділа зміну о другій, бо на ній не знаєш, за що хапатися.

Утім, вона ненавиділа всі зміни.

Найнявшись менеджером зміни, вона сподівалася, що працюватиме у найліпший час. Але зміни перемежались: від шостої до другої, від другої до десятої і від десятої до шостої. Її біологічний годинник так порушився, що вона дрімала у час неспання й не спала, коли лягала в ліжко. Вона перебувала у стані цілковитого виснаження. Розум був затягнутий поволокою, наче всередину неї прокрадався туман. Туман не лише притлумлював її здатність ясно мислити, він також заважав її мозкові взаємодіяти із чуттями. Здавалося, що її зір, слух і смакові рецептори працюють у півсили.

— Делайло, чи я можу сподіватися, що ти будеш тут о другій? — гаркнув Нейт.

— Так, я прийду.

Нейт фуркнув і поклав слухавку.

— І я тебе люблю, — проказала Делайла, перш ніж відкласти телефон убік.

Вона подивилася на своє ліжко. Зручний матрац і подушка принадажували їй, як млосний коханець, що вмовляє повернутися під ковдру. Делайлі так кортіло піддатися цьому поклику. Вона полюбляла спати. Їй подобалося просто лежати у ліжку. Вона проводила б у ньому цілісінький день, якби могла. Ох, якби ж вона знайшла роботу, яку могла б виконувати, лежачи у ліжку в самій піжамі! Звісно, працедавець не був би в захваті, бо вона тільки те й робила б, що вилежувалася б і спала, проте це добре вплинуло б на її здоров'я. А ще вона могла б сама визначати свої зміни.

Однак пошуки такої роботи зазнали невдачі. Єдиним місцем, де її згодилися найняти після того, як вона розсталася з Річардом, було бістро. І все тому, що її з бозна-яких причин викинули зі школи. Паскудне життя.

Делайла зиркнула на свій будильник-нездару. Ні, вона не може ризикувати. Вона не може продовжити спати.

За стіною Мері кургикала свою дурнувату пісеньку. Делайла знала, що гупати в стіну чи просити її стулити пельку — марна річ. Вона ніяк не могла збагнути, що не так із цією жінкою: всі нарікання Делайли канули у безвість, яка, здавалося, заміняла Мері мозок.

Як же збути час до другої?

Насамперед Делайла посунула до викладеної рожевими кахлями ванної. Почистила зуби і вбралась у сірі штани та червону футболку. Поміркувавши, вирішила піти на пробіжку. Вона вже зо три дні не виконувала вправ. Може, це пов'язано з її затуманеним мозком?

Вона вдалася до вправ, щоб позбутися знесилення. Але її організм вперто не хотів підлаштовуватися під робочий графік.

— Це все через зиму, — казала її найліпша подруга Гарпер. — Коли настане весна, ти прокинешся, як прокидаються квіти.

Авжеж, коли наставала весна, все довкола розквітало... крім життєвих сил Делайли.

Утім, байдуже, чи зарадить це туману в голові — вона напнула свої бігові кросівки, запхнула у торбинку, яку повісила на шию, ключі, телефон, трохи грошей, посвідчення водія і кредитку.

Виходячи з тісної галасливої квартири — Мері досі горлала, Делайла ступила у коридор, де відгонило беконом, кавою та клеєм. Звідки тут сморід клею?

Делайла пирхнула, пробігаючи три сходові майданчики з кривими, вузькими сходами. Мабуть, комендант лагодить стіну абощо. Вона ж-бо мешкає не в елітному будинку.

У лобі вона побачила двох похмурих згорблених підлітків, які недобре зиркнули на неї. Не зважаючи на них, Делайла вийшла крізь подряпані сірі металеві двері. Сонце на небі ховалося за пухкою білою хмаринкою.

То була одна з тих весняних ясних днів, які так полюбляла Гарпер і щиро ненавиділа Делайла. Може, якби вона мешкала на узбережжі чи у лісі, вона могла б гідно оцінити ласкаве сонечко й лагідний весняний вітерець. Але тут?

Тут, в урбаністичній конгломерації, посеред торговельних центрів, бездушних крамниць, дилерських автосалонів, порожніх стоянок і будинків із